

— **“NAGYMAGYARORSZÁG,
VAGY NEMZETHALÁL!”** —

IRTA: CSOBÁNCZI ELEMÉR

Horvát-magyar kapcsolatok

*“Nemzetek évszázadokban,
a magyar évezredekben gondolkodik.”*

Felelős kiadó: Csobánczi Elemér, P.O. Box 370, Marrickville,
N.S.W. 2204, Ausztrália.

Minden jog, még a fordítások joga is a szerzőnek fenntartva.

All rights reserved.

A szerzőtől megjelent: "ÖSTURANOK", Turan Printing kiadása,
P.O. Box "H", Garfield, N.J. 07026, U.S.A.

Könyvemet a magyarság őseinek és hőseinek emlékére ajánlom,

mert nekünk nincsenek halottaink,

csak őseink, csak hőseink.

"Nagymagyarország, vagy nemzethalál" — legelőször a "TURAN"-ban, a Turáni Népek Érdekközössége Világszervezet magyar tagozatának a közlönyében jelent meg, 1965 októberétől folyatóságosan. A közlöny nevét 1966 decemberében elorozták és attól az időponttól kezdve a "TURAN" közlöny új név alatt, mint "NAP FIAI" jelenik meg.

Szerkesztő: Papp Kálmán, Calle Pacifico Rodriguez 1747.
Jose Leon Suarez. Prov. Buenos Aires. Rep. Argentina.

"Nagymagyarország, vagy nemzethalál" — másodszor az Egyesült Államokban, Pittsbourghban megjelenő "MAGYARSÁG" című lapban volt heti folytatásokban közölve, 1966 január 7-től kezdődően.

A lap címe: "Magyarság", Pittsbourgh, Pa. 15207, U.S.A.
Szerkesztő: Szebedinszky Jenő.

"Nagymagyarország, vagy nemzethalál" — második átdolgozott és javított kiadását a VII. Magyar Találkozón, Clevelandban, Ohio, U.S.A., az Arpádról elnevezett tudományos, irodalmi és művészeti pályázaton CSAK NEGYEDIK DIJRA, DISZOKLEVÉLRE érdekesítették. A kézirat három példánya az Arpád Akadémia könyvtárában található.

Harmadik, részben bővített és javított kézirat.

ELŐSZÓ

A nemzeti érzés, a nemzetszeretet felette áll mindennek, mert benne van lefektetve az egész magyar jövődő. — A magyarság ma életének legválságosabb szakaszában él és önmagát ítéli halálra, ha nem tudja megteremteni szellemi és fizikai harcának védelmi, valamint támadó fegyvereit. A magyarság egyik legnagyobb szellemi fegyvere a történelem, amely ma azt hirdeti: “mi sehonnan sem jöttünk, mert a magyarság a Kárpátmedence őslakója. Árpád vezér-fejedelem államunkat és nem a magyarságot alapította. Árják előtti műveltség és nyelv-alapító ősnép vagyunk. Más nyelvek már keletkezésükkor számtalan szavukat ősnyelvünkől örökölték.”

Semmiféle turáninak nevezett rokonnéptől nem származunk, hanem mi vagyunk azok őselemei, mert azok származtak sok-sok évezred előtt és alatt a Kárpátmedencéből kivándorolt törzseinktől, amit a településtörténeti-, nyelvi-, néprajzi- és ember-tani adatok bizonyítanak. (Lásd, Csobánczi E.: “Ősturánok”.)

Ezekből kifolyólag jogunk és kötelességünk megalkuvás, csüggedés és kétség nélkül hirdetni nemzeti jogainkat a szabad élethez, még akkor is, ha úgy látszik, hogy azt hiába hirdetjük.

Vajon milyen sorsot mér ki számunkra a jövődő ??? — Erre a feletünk: “Minden nép annál bizonyosabban tartja meg önmagát a jövődő számára, ha minél szilárdabban és tudatosabban ismeri, viseli és éli történelmi szerepét, hivatását”.

Ma tiszta magyarságtudatra van szükség, amelyet a magyar évezredek mindent átható élménye táplál, mert nem más népek lendülő, vagy hanyatló sorsa a miénk. A történelem nem az enyészet őre, mert ami elmúlt, nem hullott a semmibe, hanem a

sorsa és alakítója volt annak, ami bekövetkezett. Most nem a tetsző, hanem a maradandó lebegett szemünk előtt és ebben a szilárd meggyőződésben tettük a történelem mérlegére a magyarság István királlyal kezdődő évezredének történelmét. Ezzel a magyarság tiszta tudatának útjait munkálva bemutatjuk a magyarság örök jellemét, valamint történeti arcát.

Sydney, 1965. március 15-én, száműzetésem 20. évében.

CSOBÁNCZI ELEMÉR

“MINDEN NAGYNAK CSEKÉLY A KEZDETE”

(Bacsányi János, 1763—1845.)

*“A hazáért élni, szenvedni, s jót tenni,
Ügye mellett önként, s bátran bajba menni,
Kárt, veszélyt, rabságot érte fel sem venni,
S minden áldozatra mindha készen lenni.*

*Barátom, oly dolgok, melynek az emberek
Dicsőség mezején oszlopot emelnek,
S melyekért (bár, míg élsz, sokan nem kedvelnek)
A jók sírodban is áldanak, tisztelnek.”*

*“I have not spoken that which is not true knowingly,
nor have I done aught with a false heart.”*

*“Nem mondtam tudatosan olyat, ami nem igaz
és nem cselekedtem hamis szívvél.”*

(Papyrus of Ani. Brit. Mus. No. 10,470.)

1. FEJEZET

HORVÁT-MAGYAR KAPCSOLATOK

A TÖRTÉNELEM IGAZ TÜKRÉBEN

A világpolitika eseményeinek gyors fejlődése, valamint a magyarság területi érdekeit érintő, a magyar nép ellenségei sorából kiinduló támadások elengedhetetlenül szükségessé teszik, hogy népünk jogai és nemzeti jövőnk védelmére elinduljunk minden úton s módon Nagymagyarországért.

“Csak ma, mintegy isteni csodaként a vesztőhely felé hurcolt és már reményét vesztett nemzet utolsó mentőpillanatában tárja fel a régészet az egész világot bámulatba ejtő valóságot és talán mentő tény, hogy mi egy nomáddá és barbárként leminősített, európai ittlétűnkre jogosultnak nem is tekintett nép, a valóságban kifosztott királyfiak vagyunk a világ népei között és történelmi jogunk a Kárpátok véráztatta földjéhez minden itt élő és az álkereszténység által befogadott nemzetiség jogát évezredekkel megelőzi.

Nem az önrendelkezési jog hamis váltója, amelyet az azt feltaláló Egyesült Államok politikája annyiszor leszámított, ahányszor százmillió általa eladott keleteurópai hivatkozott rá. Egyedül a történelmi jog az, amelyet Nyugat 2,000 évre visszaható jogerővel Izrael államának visszaállításakor (???) elismert. De elismer Kelet is — Csu En-lai miniszterelnök nyilatkozatával, amidőn kijelentette, hogy minden nemzetnek természetes joga, amelynek felségterületét idegen birodalmi hatalom megszállva tart, azt minden rendelkezésére álló eszközzel visszaszerezni,” — írta literáti Vágó Pál dr. “A tudománytalan turanizmus” című cikkében.

A magyar nemzet életére sötét árnyék borult s történelmi vonala, mely évezredek során hullámzó pályája nagy mélységeit

már megjárta, ma ismét hanyatlóban van. A magyarság össze-
zúzott évezredes határai között élve, szörnyű élmények közepette
elindult önmagához. Ha halálra ítélt nemzetünket meg akarjuk
menteni, ki kell vezetni önmagunkat az imák és ábrándok
ködéből.

Sorsdöntő, végzetes út előtt állunk, mert hatalmi, lelki és
társadalmi küzdelmek nyomán egy újraalakuló világnak vagyunk
a szereplői.

Nagymagyarország, vagy nemzethalál a jövőnk. Ezért ma
tisztá magyarságtudatra van szükség, hogy a sors alakítására
adott történelmi pillanatban hatalmunk legyen feladatunk végre-
hajtására.

Örök intő példaként csak ez lebeghet szemeink előtt: “Ma-
gyarokat csak magyarok vezethetnek és Nyugattól semmit nem
várhatunk”.

A múlt nem esett ki a hatalmunkból, hiába szeretnék ezt
velünk elhiteni a különféle Egyesült Európa és Kárpáthaza terv-
csinálók, mert a magyarság tiszta tudatában a jövő útjait egyen-
getve elindult az örök élet tengere felé.

Tiszta magyarságtudatot hirdetünk, igaz történelmet taní-
tunk, melynek feladata megtartani a magyarságot, mely sokszor
volt önmagát pazarló és megtartani, kifejleszteni, kiművelni
benne azt, ami magyar.

Ez lebegett szemeink előtt, mikor történelmi szemléletünk-
ben felfedjük a horvát-magyar kapcsolatok valóságait, s egyúttal
bemutatjuk a magyarság igazi és örök arcát.

*

*

*

A történelemhamisítók koholmányai szerint a magyarság
teljesen rokontalan és idegen Európában. Ezeket az állításokat
történelmi szemléleteinkben fokozatosan megcáfoljuk.

Kollmann német tudós 1882-ben kiadott “Europische
Menschenrassen” című művében kimutatta, hogy a mai Európa
minden népe több emberfajtából tevődik össze. Kollmann eze-
ket az emberi fajtaikat a koponya jellegzetes alaki sajátágaiból,
valamint az egyes testrészek jellegzetes egymásra vonatkozásai-
ból igyekezett megállapítani. Tanulmányai során arra a meg-
állapításra jutott, hogy Európa lakossága tulajdonképpen öt ko-
ponyaalakra tagozódik, melyek gyakoriságukban csaknem minden
európai népben, így a magyarságban is kimutathatók.

“Ha kikapcsoljuk a németeket és a cigányokat, akik az utolsó évszázadokban vándoroltak be (Magyarországba), — írta Kollmann, — akkor a magyar nép összetétele a következő: 1. keskenyarcú rövid (kerek) fejű; 2. szélesarcú rövid (kerek) fejű és 3. szélesarcú középfajű alakok.”

Kollmann volt az első embertani tudós, aki a magyarság embertani tagozódását módszeres vizsgálatok alapján igyekezett megállapítani.

A koponyaalak különbözőségei alapján Európát ma be-népesítő emberi fajtákat két rövidfejű (kerekfejű) és két hosszúfejű ősváltozatra vezethetjük vissza és közöttük foglal helyet az ötödik koponyaalak, a középfajű, mely az ősváltozatok keveredéséből alakult ki.

A nyugati tudósok fajelméletei szerint az európai hosszúfejű emberfajtát az “árják”, míg mi a rövid, vagy helyesebben kerekfejű európai (autochton) ősváltozatokat “turáninak” nevezünk el, mely az embertantudósok feltevései szerint Gondvánából, az emberiség szülőföldjéről közvetlenül érkezve telepedett le Európában.

Európát a kerek, vagy rövidfejű ember rázta fel történelem-clótti álmából. Ezzel az emberfajával indult el ennek a föld-résznek a történelme, mert ők kezdték meg ennek az emberi tájnak a kialakítását s formálták, alakították azzá, ami az “északi germán (árja), majd a későbbi szlávok politikai túlsúlya előtt volt”.

Embertantudósok megállapításai szerint a Kárpátmedence legelső lakóinak (autochtonok) testi (szomatikus) bélyegei teljesen azonosak Árpád vezér-fejedelem névadó népének testi bélyegeivel, tehát a magyarságot alkotó legfontosabb fajtaelemek már évezredekkel megelőzték a névadókat.

Ezt megerősítik Kollmannak azok a megállapításai is, — hogy az árpádházi vezér-fejedelmi és királyi sírokban talált koponyaalakokat már a nagysági, az aggteleki és a bronzkori őskori koponyák között is megtalálta.”

A Kárpátmedencében élő magyarság faji elemei világosan azt mutatják, hogy a magyar faj és a magyar nép fogalma valamikor az ősidőkben teljesen feddte egymást s népi egysége egy-úttal tiszta faji egység is volt.

Vegyülék faj-e tehát a magyar??? — Erre a kérdésre az embertan élettörvénye adja meg a feleletet. — “Az embertan élettörvénye szerint: vegyülékfaj, vagyis két fajnak kereszteződéséből származott közép faj egyáltalán nincsen. Külön fajbeliek kereszteződéséből ‘vegyülék egyének’ állanak elő, de ezeknek az ivadékai ismét az egyik, vagy a másik eredeti fajra ütnek (atavisztikus visszaütés), mégha a vegyülékegyének egymás között házasodnak is. A kereszteződés tehát nem hoz létre új fajt, csak valamelyik faj kipusztulását okozhatja, ha t.i. az ivadékok között többen ütnek az egyik ősrre, mint a másikra.”

A magyarságnál a keveredés, a kereszteződés csaknem mindig azonos törzsatyától leszármazó fajtaelemek között men végbe, ennek eredménye az élettan törvénye szerint a közös ősrre való visszütés megsokszorozódása volt.

A magyar nemzettest két rövid (kerek) fejű ősváltozata, amely egy ugyanazon ősatyától, a gondvánai rövid, vagy kerekfejű ősembertől származott, s évezredek folyamán “ŐT FAJTARA” különült el (differenciálódott). Ezek a következők: 1. Kaukázusi, vagy turáni, melyet helyesebben “alföldi magyar fajtának” is nevezhetünk. 2. Dinári, vagy délmagyar emberfajta, amely az “alföldi magyar fajta” ikerváltozata. 3. Keletbalti, vagy balti magyar, amely a Fekete tenger és a Káspi tó körüli vidékeken alakult ki. 4. Alpesi magyar fajta és 5. Taurid, vagy hettita magyar fajta.

Az embertantudomány megállapításai szerint a “Jégkorszak” vége felé, kb. i.e. 10.000 évvel, a kerek, vagy rövidfejű ember népesítette be egész Közép- és Nyugateurópát, ahol egységes rövidfejű öveget teremtett, melyet először déli irányból, Afrika felől, kb. i.e. a negyedik és a második évezredek között, majd később az i.e. a 7-ik évszázadtól kezdődőleg északról délfelé nyomulva “északi (nordikus) hosszúfejű emberek” szaggattak szét.

A rövid, vagy kerekfejű őslakók (autochtonok) leszármazottai ma is nagy számban kimutathatók egész Közép- és Nyugateurópában, ahol — Magyarországot kivéve — sehol sem alkotnak “faji államot”.

A horvát és a magyar faji, valamint történelmi kapcsolatokkal foglalkozva a rövid, vagy kerekfejű (autochton) európai

ősváltozat "Dinári fajtának" elnevezett csoportjáról és annak rövid történetéről írunk, amivel újabb, helyesebb megvilágításba helyezzük Délmagyarország, valamint a tőle délebbre, délnyugatabbra és keletebbre fekvő területek történelmét.*

*

*

*

A "dinári", vagy helyesebben délmagyar emberfajta a magyar nemzettest egyik igen fontos alkotó eleme, mely az anyaországban a Dunántúlon és a Nagy Magyar Alföld déli részén a lakosság 30—35%-át alkotja. Legfontosabb fajtaeleme a jászoknak (jazigok = ősjászok), a nagykúnoknak, a hajdúknak és nagy számban találhatók Csallóközben a palócok és Erdélyben a magyarok között is.

Atila hún király fiától, Csabától származó "Álmos vezérfejedelem" a dinári, vagy délmagyar emberfajtához tartozott, akiről Béla király Névtelen Jegyzője (Anonymus) fajleírást adott:

"IV. fejezet. Álmos vezérről. — Maga pedig Álmos ékes, de barna ábrázatú, fekete, de nagyszemű, magas és karcsú termetű vala, kezei tömérdekek és ujjai hosszúak valának. És maga Álmos kegyes, jószívű, bölcs, jó vitéz és örömet adakozó vala mind azoknak, akik Scythia országában akkor vitézkédének."

Az árpádházi királyok forrásmunkákban említett testi (szomatikus) bélyegei legfőképpen Szent László fej ereklyetartója és Béla macsói hercegnek a Margit-szigeten kiásott hiteles csontváza azt bizonyítják, hogy az Árpád uralkodócsalád a dinári, vagy délmagyar emberfajtához tartozott.

A dinári, vagy délmagyar fajta minden kétséget kizáróan a Kárpátmedence egyik őselme. A Kárpátmedence és egyben egész Középeurópa legelső embertani leleteitől kezdődőleg a régi sírokból napfényre került hiteles koponyák és csontvázak alapján, régészeti korok, műveltségek, néphullámok szerint évezredektől évezredekig, évszázadoktól évszázadokig haladva meg-

* Eugene Pittard: "Race and History" címu, New York-ban 1926-ban kiadott könyve 257-258. és 259. oldalán írja: 257. oldal — "The slavonic speaking SLOVENES are very likely only SLAVONIZED". 258. oldal — "At first sight, and carrying a stage further what we know to be the case with BOSNIANS and SLOVENES, the CROATS — to whom we may add the DALMATIANS — ought to belong to the DINARIC RACE, or at all events a large proportion among them. These SLAVONIZED FOLK would thus be widely separated, anthropologically, from the NORTHERN SLAVS." 259. oldal — "The Croats of Croatia, Slavonia and Istria, and the Dalmatians in general, are round-headed. Their cephalic index must certainly exceed 85."

állapítható, hogy mikor és milyen arányban élt ez az emberfajta az ősi magyar élettérben.

A dinári, vagy délmagyar fajta semmi esetre sem a Balkánon alakult ki, mert a "csiszolt kőkorszakban" Középeurópában élt, amit az ott feltárt őskori sírok igazolnak. A bronzkorban a Tigris és Euphrates folyók völgyéből is kirajzott egy hasonló összetételű embercsoport, mely a Kaukázuson keresztül Közép- és Dél-európába vándorolt ikerváltozataival, a turáni és dinári fajtaelemekkel. Nagyobbszabású elterjedésüket éppen a bronzkori sírokból állapították meg.

A Kárpátmedencében, mint az újabb ásatások mutatják, sokkal nagyobb szerepet játszott, mint korábban gondolták, mert kétségtelen, hogy már eredetileg is alkotó eleme volt a Kárpátmedencét benépesítő, egy ugyanazon közös őstől leszármazó őslakosságnak.

A dinári, vagy délmagyar emberfajta rövid embertani leírása: "magas termetű, koponyája rövid, magas, hátul lapos, mintegy lecsapott. Arca keskeny, orra kiugró, egyenes, vagy néha sasorr, izomzata fejlett, állkapcsa magas, szemrései közepesek, színárnyalata sötét, szeme barna, vagy fekete, bőre barnás, haja sötétbarna és hullámos."

Összehasonlítás végett ismertetjük a "kaukázusi, vagy turáni", illetve helyesebben alföldi magyar emberfajta is, amelynek a dinári, vagy délmagyar az ikerváltozata.

Az alföldi magyar emberfajta rövid embertani leírása: "termete közepes, koponyája rövid, kissé magas és hátul lecsapott. Orra kiugró, egyenes, vagy néha sasorr, izomzata fejlett, vállai szélesek, csípője keskeny, végtagjai arányosak, lábai kicsinyek, dereka arányos hosszúságú, arca széles. Arcának és a bőrének a színe pirosbarna és igen barátságos a kifejezése."

Az alföldi magyar és a dinári, vagy délmagyar ikerváltozatok a magyar nemzettest 60%-át alkotják. Az elmúlt évezred alatt a háborús veszteségek ezt a két emberfajta sújtották a legjobban, mindezek ellenére a magyar nemzettest ez a két ősi fajtaeleme nem hogy nem pusztult ki, sőt számban sem fogyatkozott meg annyira, mint régebben tudatlanságból, újabban pedig szándékosan hirdetik, mert ma is a Kárpátmedence lakosságának a zömét alkotja.

*

*

*

A délmagyar emberfajta a "dinári" nevét az általa ma legsűrűbben lakott terület után (Dinári Alpok és környéke) kapta. Horvátországban, Szlavóniában, Boszniában, Hercegovinában, Albániában és Dalmáciában a lakosság többsége ehhez az emberfajtához tartozik, amelynek van egy világos, szőke változata is, amelynek kék, vagy vizeszürke a szeme.

Tehát kétségtelen, hogy ezek a népek a mai magyarokkal vérrokonok, mert egyenes leszármazottai a "scytháknak" — húnoknak és fehér avaroknak, vagy várkúnoknak, a Dráva-Száva folyók közötti terület lakói pedig Árpád vezér-fejedelem ott letelepedett névadó népének egyenes leszármazottai.

A "HORVÁT NEMZETTEST" faji összetétele azt mutatja, hogy a HORVÁT NEM SZLÁV, hanem csak ELSZLÁVOSODOTT NYELVŰ ŐSI MAGYARFAJÚ NÉP, melyben igen kevés a tér- és fajidegen SZLÁV VÉR.*

Az "igazi szlávok" az északeurópai (nordikus) emberfajta-hoz tartoznak és így a germánoktól alig különböztethetők meg. Tehát a horvátok, a szlovének, a bosnyákok, az albánok, a dalmátok, valamint a Dráva-Száva folyók közötti területről "Tótországból", a történelmi Magyarország északi részeire vándorolt, a török-magyar élet-halál küzdelmek alatt oda menekült, vagy földesúri telepítés révén ott letelepedett tótok szláv származását is megdöntötte az embertan tudomány és a régészet.

Az igazi szlávok, vagy szolganépek legrégebb ismert hazája a Visztula és a Dnyeper közti mocsaras terület volt, ahová a magasabb északi vidékekről jutottak. Erről a területről indult el időszámításunk V. évszázadában az egyes szláv törzsek széttelepülése, nyilvánvaló összefüggésben az európai népvándorlás nagy mozgalmával. Ezekben az időkben kerültek a szlávok a

* 1. Stanko Guldescu: "History of Mediaval Croatia" (Mouton & Co., Hága, 1964). Az író könyvében azt állítja, hogy a horvátok nem szlávok, hanem elszlávosodott iráni, ural-altái és gót elemek utódai. A 19. oldalon írja: "The early Croatians were not Slavs but only Slavified Iranian, Ural-Altai, and Gothic aliens". 2. F. Dvornik: "The Slavs — Their early history and civilization" című, Bostonban, 1956-ban kiadott könyvében a horvátok szarmata eredetét bizonyítja. 3. N. Zupančić horvát történész, Zágrábban, 1925-ben kiadott könyvében — "PRVOBITNI HRVATI", angolul "The primitive Croats" —, a 291—296 oldalon azt állítja, hogy a horvátok ősei inkább szarmaták, mint szlávok voltak. 4. B. Antonoff: "SKYTHIEN UND DER BOSPORUS" című, Berlinben, 1931-ben kiadott könyve 35—129 oldalán a horvátok nem szláv eredetét akarja bizonyítani. 5. George Vernadsky: "The Ancient Russia" című, New Haven-ban, 1943-ban kiadott könyve 82—90 oldalán a horvátok őseit a szarmatákkal azonosítja.

Szarmata síkságra is, ahol a magyarfajú őslakosság uralma alatt, mint szolganépek éltek. A felületes történelemirodalom a Szarmata síkság ősi urait, mint szkítákat, szarmatákat, jászokat, alánokat, húnokat, avarokat, kazárokat, bulgárokat, magyarokat, bessenyőket, kúnokat és úzokat nevezte el, pedig ezek a nevek mind 'egy és ugyanazon nagy népcsaládnak a tagjait' jelölik, melyeknek szokása, harcmodora, műveltsége, vallása és nyelve azonos volt, "magyar".

Ripley W. Z. "Races of Europe" című, Londonban kiadott könyve szerint a szittyák és a szlávok között semmiféle faji kapcsolat nem volt.

A szlávokat, vagy szolganépeket a népvándorlás hullámai sodorták Európa belseje felé. Sokhelyen még a IX. században is sűrű erdőségekben, egy-egy kezdetleges föld-, vagy mocsárvár körül, nemzetségek szerint elkülönülve tanyáztak. Életformájuk fejlődése sohasem haladta túl a törzsi szervezet határait. Azokat a szlávokat, amelyeknek leszármazottai a szerbek, Heraklius keletrómai császár telepíttette le a Balkánon az avarok, vagy várkúnok ellen a Szávától és az Aldunától délre elterülő területeken, ahol az őslakosság összittya-hún, tehát magyarfajú volt.

A mai Bosznia, Hercegovina, Dalmácia és Albánia őslakói (autochtonok) magyarfajú, összittya népek voltak, akiket a mai történelemtudomány "illíreknek" nevez.

The New Universal Encyclopedia Londonban kiadott 6. kötetének 4433-4434. oldalain olvashatjuk: "Az illír kemény és harcos nép volt, úgy látszik, hogy fajilag szittyák voltak. Az illíreket makedón Fülöp i.e. 359-ben legyőzte, de Nagy Sándor halála után i.e. 323-ban lerázták a makedón igát."

Az illírek egy része i.e. 370 és 360 közötti időkben az Adriai tenger északkeleti partvidékére költözött, mely terület később, mint Lika-Korbava és Modrus-Fiume vármegyék, a történelmi Magyarország vármegye rendszeréhez tartoztak.

Az ott letelepedett illírek állítólag királyságot szerveztek, amely csak szájhagyományok alapján vált ismeretessé. A rómaiak ezt a területet i.e. 167-ben meghódították. Az illír önállóság megszüntetése után a rómaiak az illírekkel vérrokon dalmata, vagy delmata törzseket támadták meg. A harc i.e. 158-tól i.e. 78-ig szakadatlanul folyt, míg Caius Coscinius megtörte a dalmát ellenállást és meghódított földjüket Boszniával együtt "Illyricum" néven római tartománnyá szervezte.

I.e. 9 körül a Római Birodalom határai már elérték a Duna vonalát.

Tacitus feljegyzéseiből tudjuk, hogy a római légiók négy évig hiába küzdöttek Siscianál (ma Varasd, ősi neve Varasad után) a Dunántúl őslakói, a pannonok ellen, de végül a pannonok megengedték, hogy a rómaiak utakat és végyárat építhessenek a Dunántúlon, amely Pannonia nevét "Pannu" vezértől kapta.

Mecsek, Mozdós, Rába, Lajta, Balat(-on), Zala, Fóth, Pannonhalma, stb. ezeknek az időknek az emlékei.

A rómaiak a meghódított Bosznia egy részét Pannóniához csatolták, míg egy másik részét Dalmáciával egyesítették. A Római Birodalom szétesése után Bosznia a keleti gótok (Nagy Teodorik) uralma alá került egy rövid időre.

Vitathatatlan történelmi tény, hogy Atilla a magyar-fajú népek nagy uralkodója ezeket a területeket felszabadította az idegen uralom alól és nagy hún birodalmához csatolta. A Hún Birodalom bukása után a húnok jelentős csoportja maradt ezeken a területeken, melyek az avar, vagy várkún uralom alatt újra történelmi szerephez jutottak.

A "HORVÁT NÉP" Lika-Korbava és Modrus-Fiume vármegyéknek elnevezett területen letelepült ősilírekből, hún és fehér avar, vagy várkún népmaradványokból alakult ki, tehát ősi magyar-fajú népekből.

Ezek után feltehető az a kérdés: vajon van-e külön "horvát őstörténelem"? — Nincsen. A horvátok őstörténelme a "magyar-fajú" népek őstörténelme.

*

*

*

TÖRTÉNELMI HORVÁTORSZÁG

A történelmi Horvátország egy hegyi- és tengermelléki országocská volt, amely a Kulpa folyótól délre, az Adria tenger északkeleti partvidékén fekvő szegény, erdős, hegyes vidéken terült el. Ezt a területet nevezték később Lika-Korbava és Modrus-Fiume vármegyének.

A Kulpa folyótól északra a Száva folyón keresztül egészen a Dráva folyóig elterülő vidék, amely 250 éven keresztül, mint hún hagyományörökség, a húnok utódai, az avarok, vagy várkunok birodalmához tartozott, soha nem tartozott ahhoz a területhez, amelyet a mai horvát nép történelmi hazájának nevezhet.

Ezt a területet Nagy Károly frank-germán uralkodó csak az avar, vagy várkun birodalom tönkretétele és kirablása után szervezhette át frank-germán határőrgrófsággá, ahová 800 körül szlávokat telepített. Erre a területre küldött bajor hittérítők a leigázott őslakosság nyakára telepített szlávokra támaszkodva keresztény egyházakat szerveztek.

A IX. évszázadban Cyril és Method görög papok tevékenykedtek ezen a területen. Állítólag Cyril nevéhez fűződik a róla elnevezett szláv (cyril) írás feltalálása. Ez azonban nem igaz, mert a ciril betűket a görög betűkből alakították ki.

Történelmileg megcáfolhatatlanul bizonyítható, hogy a Kulpa folyótól északra a Dráva folyóig elterülő vidék, melyet a frank-germán uralom megszűnése után Szlavóniának neveztek, sohasem képezte a történelmi Horvátország részét, amelytől magas hegyvidék választja el. Folyórendszere, fekvése alapján úgy földrajzilag, mint gazdaságilag a magyar Dunántúlhoz (Pannonia) tartozik, melynek természetes folytatása. Ennek a területnek, vagyis Szlavóniának politikája és történelme teljesen magyar és az anyaország elszakíthatatlan területét képezi, amelyhez a horvátságnak csak addig van joga, míg Horvátország, mint Ma-

gyarország társországa, úgy éli nemzeti életét, mint a múltban.

Ennek a földrajzi területnek három keleti vármegyéje, Pozsega, Valkó és Szerém vármegyék, Árpád vezér-fejedelem névadó népének telepes birtokai, ahol a lakosság zöme az "Első világháború" után bekövetkezett magyar terület elrablásokig magyar volt, magyarul beszélt és annak is vallotta magát.

A történelem folyamán a magyarság sohasem háborúzott a horvátsággal, mert a magyar történelemben semmiféle ellentétnek nyoma sincs.

A magyar államhatalom megszilárdulásakor véget vetett a Dráva-Száva folyók mentén elterülő frank-germán határőrgrofságnak és az avar, vagy várkún hagyományörökséget birtokába vette, de ugyanakkor a történelmi Horvátország szabadságát, függetlenségét nem sértette meg.

A magyar államhatalom megszilárdulása a horvátokra nézve nagy előnyökkel járt, mert megszabadította őket a mindjobban nyomasztó frank-germán túlsúlytól és véget vetett azoknak a kegyetlenségeknek, melyek ellen ez a bátor és szabadságszerető nép több alkalommal felkelt.

A horvátok történelme és elhatalmasodása éppen a magyar túlsúly idejében vette kezdetét, 920—950 körül. A horvátok függetlenségüket és önálló nemzeti életüket Velencével és a bizánci császársággal szemben a magyar államhatalom megszilárdulása után tudták csak kivívni.

A horvát történelem, amely bizonyítható, Tomisláv horvát fősupánnal kezdődik, akit a bizánci császár, mint alattvalóját, a "Consul" címmel tisztelt meg. A magyarok, vagyis Árpád vezér-fejedelem névadó népének megjelenése után Tomisláv elszakadt Bizánctól, felvette a királyi címet, majd sorba birtokába vette az Adria keleti partján még fennálló római gyarmatokat, úgy, hogy a horvát érdekerület kiterjedt a mai Dalmácia északi részére is.

A Horvátországtól keletre és délre elterülő vidék BOSZ-NIA, vagy másik nevén RÁMA, sohasem tartozott Horvátországhoz.

931-ben Cezsláv szerb vajda népével behatolt Boszniába és ott a hatalmat magához ragadta; a rövidéletű uralmának azonban 960-ban egy ott megjelenő magyar lovascsapat véget vetett, amely a szerbeket kiűzte onnan. Cezsláv a harcokban elesett, Bosznia szabad lett és saját bánjai vezetése alá került.

Tomiszláv egy későbbi utóda, Kresimir Péter horvát zsupán megszállta Boszniát és uralma alá vetette. Azonban a XI. században Basilio bizánci császár (976—1025) győzelmei és Velence megerősödése kiszorították onnan a horvátokat.

1052-ben a horvát uralom újból megszilárdult és Kresimir Péter horvát zsupán felvette a királyi címet, majd uralmát Dalmácia felé terjesztette ki.

Kresimir halála után, mivel utóda nem volt és vele kihalt a rövid életű horvát királyság, a horvátságot alkotó 12 törzs zsupánjai között kitört a harc a koronáért. A trónért való harcból Szvinimir Demeter zsupán, Szent László árpádházi magyar király sógora került ki győztesen, aki magyar segítséggel megszerezte a trónt.

Szvinimir Demeter volt a teljesen önálló és független horvát-dalmát ország első és egyúttal utolsó nemzeti királya, aki VII. Gergely római pápától kapta a királyi címét és koronáját.

Szvinimir, mint a magyar kútfők említik... király, 1076 októberében, a spalatói Szent Péter templomban Gebizo pápai legátustól kapta meg a királyi jelvényeket: a zászlót, a kardot, a kormánypalcát és a koronát, majd fogadalmat tett a római pápának, amit a pápa árpádházi királyainktól hiába követelt.

Szvinimir fogadalma: "Fogadom és megígérem, hogy változatlanul megteszem, amit ő tisztelendő szentsége meghagy, t. i., hogy mindenben megőrzöm az apostoli szék iránt való hűséget, és bármit rendel el az apostoli szék, vagy az ő legátusa ebben a birodalomban, azt fenntartom. Az igazságot gyakorolom, megvédem az egyházat, gondoskodom az egyházat megillető első természérről és tizedről, utána nézek annak, hogy a püspökök, papok, diakónusok szabályszerint szűzességben éljenek, oltalmazom az özvegyeket, az árvákat és a szegényeket. Megsemmisítem a tilos, rokonok közti házasságot, ellenben a törvényest fenntartom, nem engedem az emberekkel való úzérkedést és Isten segítségével mindenben méltányos leszek. Évenként, az Úr feltámadása napján, 200 bizánci aranyat fizetek adó gyanánt Szent Péter primásának és arra kötelezem utódaimat is." (Thomas Archid, i. h. 555.)

Szvinimirt, aki az egyházi hűbéres tökéletes képe, a pápai oltalom és Szent László kardja tartotta a trónon.

Szvinimir és Árpádházi Ilona, Szent László nővérével kötött házasságából egy fiú született, Radovan, aki azonban fiatalon meghalt.

Szvinimir halála után a horvát zsupák között kitört az egyenetlenség. Számptalan rablás, gyilkosság, zűrzavar keletkezett és nagyon sokan a törvénytelenések elől Magyarországra menekültek.

Ilona képtelen volt fenntartani a rendet és bátyját hívta segítségül, aki hadaival helyreállította a rendet és unokaöccsét, Álmos herceget tette meg kormányzóvá. A horvát zsupák híveknek mutatkoztak és így a vezetés a kezükben maradt.

Szent László a magyar közigazgatást csak a Dráva és a Száva folyók között elterülő, fegyverrel visszavett avar hagyományörökségre, a frank-germán határőrgrófságra terjesztette ki.

A horvát föld magyar védelem alá vonása csak a horvát nemzetre volt előnyös, amit 800 év történelme cáfolhatatlanul bizonyít. A horvátok 12 törzse önként vetette magát alá a magyar védelemnek és a magyarok horvát földön nem foglaltak földet, csak hadiszolgálatra kötelezték a zsupánokat, míg a köz-nép csak "menyét adót" fizetett, ami semmiféle megterhelést nem jelentett. Más jövedelme a Magyar Birodalomnak Horvátország köves, kopár és erdős földjéből nem fakadt.

Közigazgatási szempontból a magyar vármegyei rendszert kiterjesztették a történelmi Horvátország földjére is, ahol azonban a horvátok voltak az urak, de ez sem Dalmáciát, sem pedig Boszniát (Rámát) nem érintette.

Magyarország és Horvátország között a magyar vármegyei rendszer kiterjesztése ellentmond annak, hogy Magyarország Horvátországhoz való viszonya valami "personális unió"-féle lett volna. Ez nemcsak az akkori kor felfogásának mond ellent, hanem még inkább a két terület hatalmi viszonyának is.

A horvátok a magyar védelem alatt megőrizték hagyományaikat, nyelvüket és teljes szabadságukat és előttük nyitva állt az egész Magyar Birodalom, minden megkötöttség nélkül, mert ott telepedhettek le, ahol csak akartak.

A magyar-horvát együttélést sohasem zavarta meg sem forradalom, sem lázadás, sem pedig elégedetlenség, mert a horvát mindig a magyarokhoz hú nép volt.

A magyar-horvát szoros államjogi kapcsolatot Szent László, II. Orbán pápa ellenzése folytán megvalósítani nem tudta, azonban halála után utóda, Könyves Kálmán arpádházi magyar király (1095—1116) a horvát rendek kérésére csapataival megjelent Horvátországban és ott 1102-ben a "horvát közjogi érde-

kek sérelme nélkül”, a római pápa jóváhagyásával, magát Horvátország királyává koronáztatta meg. Ezzel a ténnyel a magyar királyok a 12 törzsből álló kis horvát népet testvéremzetnek ismerték el és a békés, nyugodt fejlődés útjára vezették, amelynek eredménye 800 éven át tartó, kölcsönös támaszt adó testvéri együttlét volt. Ez az együttlét csak a horvátságnak volt hasznára, hiszen a kis történelmi Horvátország, amely csak Lika-Korbava és Modrus-Fiume vármegyék területére szorítkozott és sohasem lépte túl északon a Kulpa folyó vonalát, a testvéri magyar nép őszinte és igaz testvéri együttléte nélkül soha nem érthette volna el mai kiterjedését.

Könyves Kálmán 1103-ban csaknem vérontás nélkül szállta meg csapataival egész Dalmácia területét. A magyar-dalmát viszonyt nem keserítette el soha a vérontás emléke. (Farlaty, “Illyricum Sacrum”, IV. 314—315.)

Könyves Kálmán 1108 május 25-én a következő oklevéllel biztosította “TRAU” város jogait, amelyet később “SPALATO, SEBENICO és ARBE” városokra is kiterjesztett:

“Én Kálmán, Magyarország, Horvátország és Dalmácia királya, a szent keresztre esküszöm, hogy veletek hű traui polgárim, szilárd békét tartok. Sem nekem, sem fiamnak, sem utódainnak adófizetői ne legyetek. Püspöknek és bírónak azt fogom rendelni, akit a papság és a nép annak megválaszt. Megengedem, hogy egészen régi törvényeitek szerint éljete. Hanem abból a kikötővamból, amelyet ‘idegenek fizetnek’, kétharmad a királyt illeti, egyharmad a város bíróját, a tized pedig a püspököt.

Nem engedem, hogy városotokban akár magyar, akár idegen lakjék, ha magatok nem engeditek. Ha pedig koronázás végett, vagy a birodalom ügyében hozzátok jövök, senkit sem szállásoltatok erőszakkal polgár házába, ha csak szívesen nem fogadjátok. Ha pedig uralmam valakinek igen súlyosnak látszik és el akar költözni, szabadon mehet nejével, gyermekeivel, családjával és mindennel, ami az övé, hová neki tetszik. Ezt az esküt Kálmán király, Lőrinc érsek és a magyar ispánok megerősítették. Én János nádor ispán megerősítem. Én Apa ispán megerősítem. Én Tamás fehérvári ispán megerősítem. Én Jakab borsodi ispán megerősítem. Én Slaviz nógrádi ispán megerősítem.” (Lucius i.h. 187.)

Az árpádházi királyok még külön megengedték, hogy a dalmát városi polgárok az egész Magyar Birodalomban szabadon kereskedjenek tengeren és szárazon és ezért sem a királynak, sem állami tisztviselőknek semmi adóval ne tartozzanak. (A spalatói 1142-iki kiváltságlevél szószerint megegyezik a trauival. Spalatoí privil. II. Géza, 1142. 9 pont. Endlicher, 380.)

Dalmácia meghódítása idejében az Adria tenger volt nemcsak a kereskedelemnek, hanem a politikai érintkezésnek is a legfontosabb útvonala. Parijain előre törekvő, élettől duzzadó állami alakulások fejlődnek: északon Velence, délen a normannok birodalma. A hajózás eddig ismeretlen lendületet vesz. Nemcsak Bizáncba (Konstantinápolyba), hanem Szíriába és Egyiptomba is egyre sűrűbben mennek a gályák.

Könyves Kálmán parancsot ad gályák építésére, tehát nem kevesebről van szó, mint az első magyar hajóhad alapításáról. Magyarország hatalmas állást foglal ezen a területen, ahol a biznci, német és velencei érdekek találkoznak.

Ezen a területen az akkori Európa legműveltebb, leghaladottabb népe élt, de csak nyelvében, intézményeiben és életmódjában különbözött a magyarságtól.

Árpád vezér-fejedelem népe tökéletes politikai és katonai szervezetű egységet képviselt, amely össze sem volt hasonlítható a dalmátokéval és amellet meglepően modern, emberies (humanus) gondolkodású is volt, amelynek nem az volt a legfőbb feladata, mint évszázadokkal később az európai gyarmatosító hatalmaknak, — lerombolja a meghódított dalmát városok bástyáit és megsemmisítse azok, tőle jellemében és szokásaiban idegen műveltséget, hanem arra törekedett, hogy ezt a tehetséges, értelmes és ügyes népet nemzetébe olvassza, annak erősítésére.

Könyves Kálmán meglepően nemzeti és emberies gondolkodású uralkodó volt, aki büszkén mondta ki azt a törvényt, hogy Magyarországon magyar ember ne lehessen szolgál. Harcolt a babona uralma ellen és megtiltotta a "boszorkány pereket", amit az idegen eredetű nyugati keresztény papok hurcoltak be az országba.

Könyves Kálmán 1115 február 3-án halt meg, vele Magyarországnak talán leghatalmasabb államférfiúi szelleme szállt a sírba.

II. vagy Vak Béla, Könyves Kálmán unokaöccse, 1135-ben Horvátország és Dalmácia királyi címe mellé felvette a "Ráma királya" címet is. Rámának nevezték eredetileg Boszniának a "Narenta és Ráma völgyei" mentén elterülő vidékét. A régi diplomatika Rámát rendszeresen egész Boszniával azonosítja.

A mai Bosznia északkeleti részét "Sói bánságnak" nevezték, amely Magyarország egyik déli határbánsági területét képezte, mint az anyaország elszakíthatatlan területe. 1137-ben II. vagy Vak Béla második fiát, László herceget nevezte ki oda bánnak.

A veleceiek és a normannok között egyre folyó háború lehetővé tette, hogy Dalmáciában a magyar uralom megszilárduljon és rövid idő alatt a magyar király uralma alá került a Balkán félsziget egész északnyugati része. (Pauler Gy., "Magyar nemzet története", I. köt. 318, téved abban, hogy II. Béla először 1138-ban nevezte magát "Rex Ramae"-nak, mert már az 1135-iki bozói oklevélben megemlíti ezt a címét.)

Bizánc és Velence örökösen háborgatták Boszniát és Dalmáciát. A dalmát városok a magyar uralmat akarták, mert a magyarok jogait mindig épségben tartották és élénk kereskedelmüket segítették, míg Velence csak a zsarnoki szellemet képviselte.

IV. Béla árpádházi magyar király 1254-ben Boszniát két bánságra osztotta és élükre belföldi bánokat nevezett ki, de az "Ozori és a Sói bánságok" élére magyar főurakat tett, mivel ezek a területek az anyaországhoz tartoztak.

IV. Béla megszervezte a MACSÓI BÁNSÁGOT, amely ősi szittyahún avar földön terült el és védőbástyául építette ki BIZÁNC, a BOLGÁROK és a BALKÁN BELSEJÉBEN egyre sokasodó, betelepített szolganépek, a szerbek felé.

A törökök balkáni betörése után a szerbek által lakott területek török uralom alá kerültek, ahonnan a lakosság a magyar bánságok felé kezdett menekülni. Idők folyamán jelentékeny számú szerb tömeg talált menedéket MACSÓ, OZORA és a SÓI BÁNSÁG területén, ahol a magyar korona oltalma alatt otthont, kenyert találtak.

II. Mohamed török szultán 1463-ban hadaival betört Boszniába, de Hunyadi Mátyás nemzeti magyar király még ugyanabban az évben, 1463 őszén kiűzte onnan és Bosznia élére Újlaki István macsói bánt nevezte ki.

Hatvannégy éven keresztül magyar bánok kormányozták Boszniát: Boriszlai Ferenc 1499—1501-ig, Batthyányi Boldizsár 1502-ben, Kanizsay György 1505-ben, Bebek János 1506-ban, Bartal vránai perjel 1507-ben, Zthresembly György 1508-ban, Keglevics Péter 1520—1526-ig.

Bosznia 1528-ban török uralom alá került és 1878-ig, 350 éven keresztül, török hódoltság alatt volt. A hosszú ideig tartó török uralom alatt az ott élő magyarság vagy kipusztult, vagy pedig a többi magyarfajú, ősszittya-hún-avar eredetű boszniai családdal együtt áttért a mozlím hitre és érzelmileg elszakadt a magyarságtól.

1878 június 13-án, a "BERLINI KONGRESSZUS"-on Andrássy Gyula gróf sürgetésére kimondták, hogy BOSZNIÁT ÉS HERCEGOVINÁT Ausztria-Magyarország megszállhatja és igazgathatja. Tehát a BERLINI KONGRESSZUS felhatalmazása alapján rendelte el a BÉCSI KORMÁNY a török hódoltság alatt élő ÓSMAGYAR TERÜLETEK, SÓI, OZORAI bánságok, valamint Bosznia-Hercegovina megszállását.

A terület közjogi hovatartozandósága nagy kérdést okozott. A magyar országgyűlések 1878 óta következetesen hangoztatták, hogy Bosznia-Hercegovina, mely egykoron évszázadokon keresztül az ÁRPÁDOK, az ANJOUK és a HUNYADIAK KORÁBAN a magyar korona fennhatósága alá tartozott, — "UGYANCSAK A TÖRTÉNELMI JOG ÉS A KORONA JOGÁN" újra Magyarországhoz csatoltassanak. Követeli azt a "KORONÁZÁSI HITLEVÉL ÉS A KIRÁLYI ESKÜ" is, szintúgy az örökösödési rendnek kiterjesztése Boszniára, amely csakis a magyar "Pragmatica Sanctio 1723. évi tc. I., II. c. alapján történhet"; az 1908 október 5-én kelt fejedelmi szózat is utal azokra az "ősi kötelékekre", melyek dicső elődeinket a magyar trónon ezen országokhoz fűzték.

A Habsburg cselszövés magának követelte ezt a földet, amely sohasem volt az öve.

A török hódoltság megszűnése után, a XVIII. században jelentkezett először egy eddig ismeretlen "horvát nacionalizmus", amikor Skerlec Miklós 1790-ben kidolgozott egy minden történelmi és jogi alapot nélkülöző elméletet, amely szerint a horvátokat teljes államjogok illetik meg, mivel Horvátországot a magyarok nem fegyverek áján hódították meg. Mindeddig hor-

vát önálló államjogok követelése soha szóba nem jött, mivel Horvátország területének legnagyobb részét Magyarországtól kapta, mivel magyarhú volt és a 800 éves együttélés alatt a horvát nép jogait a magyarság sohasem korlátozta, nem törekedett nyelvük elnyomására sem, ellenben a vesztes a magyarság volt, mivel a Dráva és a Száva közti ősmagyar területek a magyar türelmi politika következtében fokozatosan veszítették el magyar jellegüket és nyelvükben elszlávosodtak.

Horvátország, mint Magyarország társországa, a történelmi jog szerint az anyaország elszakíthatatlan területe, ahol a magyarság minden közjogot a horvát testvérnép kezébe helyezett. Tehát sohasem jött szóba a horvátok elnyomása, mert ilyen nem létezett, hiszen a horvátság az "árpádkori nyestadón" kívül más adót soha nem fizetett és csak a magyar adófizetők terhére gyarapodott.

A Habsburg kormány örömmel látta a horvát nacionalizmus ébredését és támogatta azt, mivel tervei szerint egy osztrák-horvát együttműködés esetén a horvátság kiépítheti a maga önálló nemzeti létét, aminek legelső felétele pedig az, hogy a horvátság szakítson a magyar-horvát államközösség eddigi formájával.

A bécsi cselszövésnek nagy támogatója akadt "Gaj Lajos, egy kaprini gyógyszerész fia" személyében, kinek faji származását még ma sem tisztázták. Gaj 17 éves korában Bécsben filozófiát tanult, majd onnan Grácba költözött, ahol egy olyan kör alakult, amely a "pánszláv gondolat" megvalósítását tűzte ki céljául.

Gaj 1830-ban kiadott első könyvében egy olyan horvát helyesírást szerkesztett, amely a cseh helyesírás alapjaira helyezkedett, 1835-ben pedig elindított egy újságot, amelyben álmát, "egy nagy Illyr birodalom megépítését" hirdeti. Gaj agyában született meg az Illyr Birodalom gondolata, amelyben Horvátországot Délmagyarországgal, Stájerország déli részével, Krajnával, Boszniával, Hercegovinával, Montenegróval, Szerbiával, sőt Bolgárországgal is felduzzasztva, egy óriási illyr birodalommal akarta kifejleszteni.

Gaj lapjával az egyéni horvát műveltség feláldozásával egy mesterséges, koholt, sohasem létező "illyr műveltséget" akart megteremteni, szerb elemek és a dalmát tájszólások életrekelté-

sével pedig "EGY ÚJ HORVÁT IRODALMI NYELVET" — amely eddig nem volt, — akart kialakítani.

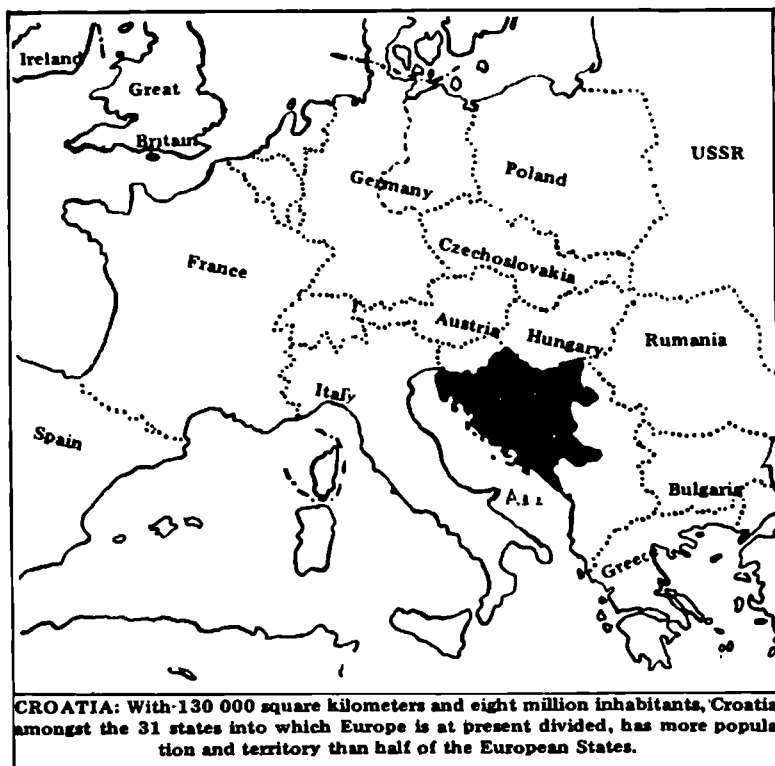
Gaj az agyában megszületett, minden történelmi, faji és nyelvi alapot nélkülöző szláv-illyr gondolat legnagyobb ellenfelének a magyarokat látta és ezért engesztelhetetlen gyűlölettel támadott meg mindenkit, aki a magyar-horvát testvéri együttműködés híve volt.

Gaj a bécsi kormány felé ügyesen leplezte terveit és azt hirdette, hogy a kialakítandó nagy illyr birodalom kimondottan Habsburg birodalmi érdeket képvisel, ami a bécsi udvarral szoros kapcsolatot eredményezett. Gaj a bécsi udvar felé a magyar-horvát viszony meggyengítésével, sőt megszüntetésére való törekvéseivel rokonszenvet ébresztett és igazi terveit leplezte, amely az illyr területek mindjobban való megnövelésére törekedett. Lapjában, az "Illyr Nemzeti Újság"-ban (Illirske Narodne Novine), minden eszközzel a szláv testvériséget hirdette és mozgalmát úgy állította be, mintha az csak kulturális térre szorítkozna. Szerkesztett egy illyr birodalmi térképet is, melyet a horvát értelmiség körében terjesztett. Így lett lázámaiból a földrajz eleven valóság: Bácska-Bánát, Duna-Tisza köze, Baranya, Duna-Tisza-Maros és az erdélyi határ közötti terület; majd végül minden, ami az Adria tenger és a Fekete tenger között elterül. A bécsi cenzúra a térképet betiltotta és amikor Metternich tudatára ébredt annak, hogy ez az illyrizmus tulajdonképpen mit is akar, le akart számolni vele, de már elkésett. A felsőbb osztrák katonai körök megakadályozták Metternich intézkedéseit és zavartalanul hagyták terjedni a magyarság elleni gyűlölet szítását és terjesztését.

Gaj legnagyobb híve és tanítványa, Seljan, "Illyr országok földrajza" című könyvében azt hirdette, hogy a szlávok kétszeres számban élnek a magyarokkal szemben és Ausztriában is az összlakosság kétharmadát teszik, sőt a világon a szlávok a legnagyobb nép, mert Európa lakosságának több mint a fele, Ázsia lakosságának egyharmada és Amerika jelentékeny része is szláv.

Így került a horvát értelmiséghez a "nagy szláv ábránd", amely ha nem is lett a horvátok részére valóság, de megteremtett egy mesterséges Jugoszláviát, ahol a szerb kisebbség erőszakos uralma a horvát nép százezreinek a legyilkolását eredményezte és mint örökös tűzfészek, az európai béke és egyensúly legnagyobb megbontója.

A mai horvát emigráció szélsőséges elemei a "NAGY SZLAV ÁBRÁND", amelyet ma "Nagy Horvátország" képviselne, látálmában Magyarország kárára olyan mesterségesen felduzzasztott Nagy Horvátországról ábrándoznak, amely magába foglalná a történelmi Magyarország legmagyarabb területeit: Bácskát, Bánátot és Déldunántúl egyrészt is. — Lásd a térképet.

Bosznia-Hercegovina visszacsatolásakor az "Osztrák-Magyar Monarchia" trónján egy gyengeelméjű Habsburg ült, V. Ferdinánd (1835—1848), akit egy felelőtlen és többnyire öncélú egyénekből álló társaság befolyásolt, mely udvaroncokból és a császári ház tagjaiból tevődött össze.

Ezt a társaságot nevezték "Bécsi Kamarillá"-nak, melynek a feje V. Ferdinánd felesége, a császárné volt, tagjai pedig Zsófia főhercegnő, I. Ferenc József anyja, Lajos főherceg és Metternich herceg kancellár. Metternich bukása után helyét Windischgrätz herceg és Schwarzenberg Félix herceg altábornagy foglalta el, majd Jellačić József báró, horvát bánnal egészült ki ez a társaság. A kamarilla igazi feje és irányítója Zsófia főhercegnő volt, aki minden elkövetett gonoszságért és a magyar hazafiak kivégeztetéséért egyedül volt felelős. Jellačić báró horvát bán egy ortodox, szerb származású, primitív, vad és kegyetlen zsoldos volt, aki rangjáért és megbízatásáért minden tetre kész volt. Jellačić érdeme volt a horvátok teljes elidegenítése és keresztül vitte azt is, hogy 1848 április 25-én a horvátok jogtalanul ki-mondottak Horvátország elszakadását Magyarországtól.

A nagy délszláv állam a XX. században megszületett, de nem úgy, ahogyan azt Gaj és társai elképzelték. Jugoszláviát a szerbek vezetik és a horvátok olyan elnyomás alá kerültek, amelyet a magyarokra még a legrosszabb indulattal sem foghatnak rá.

*

*

*

HABSBURGOK ÉS A SZABADSÁGHARC

A Habsburgok voltak a magyar-horvát testvéri viszony megmérgezői és tönkretevői, azok a Habsburgok, akiknek az őse — Habsburg Rudolf a híres dürnkruti csatában, 1278-ban — magyar fegyverek segítségével győzte le Ottokár cseh királyt. A magyar szövetség így hiúsította meg a fenyegető nyugati szláv birodalom kialakulását, megmentette a Német Birodalom épségét, megerősítette Rudolf trónját és segítette letenni az első követ a Habsburg ház világhatalmának a megalapításához.

“Magyar lovasseregek alapozták meg a Habsburg uralmat, de amikor 1526-ban Nagy Szulejmán török szultán (1520—1566) hadseregével Magyarországra rontott és augusztus 29-én a ‘mohácsi csataterén’ megsemmisítette II. Lajos, a 20 éves magyar király seregét, a veszített csata után menekülő királyt I. Ferdinánd Habsburg császár orvgyilkosokkal megölette.”

Szerémi György, “Krónika”, 133. oldal: — “II. Lajost, Habsburg Ferdinánd nővére, II. Lajos felesége által kirendelt két testőr egyike, a cseh származású Czettricz Ulrik gyilkolta meg. A mohácsi csatavesztés után Czettricz a felbérelt testőr, a menekülő királyba hajította kardját, hogy I. Ferdinánd szerezhesse meg a magyar trónt.”

*

*

*

A magyar haderő megsemmisülése után a török feldúlta és kifosztotta Magyarország 12 vármegyéjét, ahonnan 100,000 férfit, nőt és gyermeket örök rabságba hurcolt.

A Habsburg cselszövés megölette a magyar királyt, megtöretette a magyar ellenállást és tönkretette azt a nemzettestet, amely Hunyadi Mátyás nemzeti király uralkodása idején nagyobb lélekszámú volt, mint az angol és lakosságának több mint 85%-a

sínmagyar — három darbra tépte szét. Ebből egy rész, a legnagyobb, török uralom alá került, a másik darabon pedig, 1526 december 17-én, Pozsonyban megbeszélésre és nem királyválasztásra összehívott főurak közül 13 lekenyerezett magyar úrral, Ferdinánd magát királlyá választatta meg. A harmadik darab, ERDÉLY pedig külön egységgé kényszerült alakulni, hogy valamiképpen mentse a két ellenség között a magyart, miért aztán annak királyát, Jánost, Ferdinánd a római pápával kiátkoztatta.

A Habsburg önkényuralom alatt a magyar nemzet egységét szétszaggatták. Társadalmi és vallási ellentéteket szítottak, a keresztény vallás leple alatt kapzsiságukkal a nemzet ellenálló erejét megtörték.

A Habsburg cselekedés következtében magyar földön másfél évszázadon át folyó magyar-török-német küzdelem a magyarság népi hanyatlásának korát jelenti. Ez idő alatt a küzdelem sohasem kisebbért, mint a magyarság létéért folyt, s örökös volt a veszteség is, amelyet a magyarság vérben veszített. A végső következményt a magyarság lélekszámának döbbenetes megfogyása fejezi ki.

Hunyadi Mátvás nemzeti király korában 4½—5 millió magyar élt, — viszont a török hódoltság megszűnése után a magyarság lélekszáma 1,200.000—1,750.000 között mozgott. Míg tehát e korban más népek viszontagságaik mellett is megsokasodtak, sőt megsokszorozódtak, a magyarság nemcsak azt a természetes gyarapodási többletet veszítette el, mely más népeket ezalatt kiterjesztett, hanem a már elért népi állagának 70—75%-át.

Döbbenetes tény az volt, hogy Magyarország 146 éven át török harctérre változott, s így népének nemcsak a katonai véraldozatot kellett vállalnia, hanem azt a sorsot is, amit egyfelől a török harcmódor és a török uralom, másfelől pedig a “nyugati segítség” mért a békés polgári lakosságra.

Ha le akarjuk mérni azt a veszteséget, amelyet a török-magyar-német küzdelem az ország lakosságán belül magának a magyarságnak okozott, tekintetbe kell venni, hogy az ország azt a részét, amely török uralom alá került, meghódításakor kizárólag magyarok lakták.

Az a veszteség, amelyet a magyarság a magyar-török-német küzdelemben a török és a segítő Habsburg részről szenvedett a

146 év nagy népi pusztulásnak csupán egyik oldalát mutatja. A másik oldalon az ország védelmére hívatott Habsburg idegen zsoldos katonaság pusztítása és a Habsburg hadvezetés kíméletlenségének következményei álltak. A habsburgi magyar király 1526 óta az osztrák örökös tartományok ura s többnyire a Német-Római Birodalom császára is, — s így Magyarországnak uralma alatt maradt félkörív alakú része, mintegy élő farkként állott birodalma délkeleti részén.

Az idegen zsoldos katonaság, amely a császár szolgálatában és birodalma védelmében az elővéd szerepét betöltve magyar földön megfordult, Európa minden részéről, elsősorban német országokból verődött össze, s a zsold mellett, amit legtöbbször az örökös pénzbajokkal küzdő hadipénztárból késedelmesen kapott, vagy egyáltalán meg sem kapott, a zsákmányszerzés vágyával folytatta ezt a felette kockázatos hadivállalkozást.

Az idegen zsoldos császári had Magyarországot ellenséges földnek tekintette, s az ország népét ennek megfelelően nem kímélte, élösködött rajta, kiszolgáltatatta minden veszedelemnek, s amit nem vihetett el a házából, gyakran el is pusztította.

Az idegen császári tábornokok nem ismertek magyar célokat, a szenvedő és pusztuló magyar nép sorsa iránt teljesen érzéketlenek maradtak.

A keresztény világ minden zúgából toborzott császári zsoldosok Magyarországon, bízva a büntetlenségben, az ország-lakókon mindenféle jogtalanságot, pusztítást, kegyetlenséget, zsarnokságot és hóhérokodást követtek el. Nemcsak a köznépen erőszakoskodtak, hanem az urakon, főpapokon, mágnásokon és nemeseken is, javaikat elvitték, a templomokat feltörték, a feleséget a férjtől, a leánygyermeket a szüleitől elragadták velük tettség szerint bántak, s csak súlyos váltságdíj ellenében adták vissza meggyalázva őket.

Igy emésztették a zord idők a történelmi ország minden részében a magyar népet.

*

*

*

1848-ban a magyar nép a Habsburg önkényuralom ellen fegyvert fogott. A magyar szabadságharc valóságos volta főleg abban nyilvánult meg, hogy a magyar forradalmi megmozdulás ugyanazon idők több forradalmának szánalmas összeroppanása

közepette EGY NEMZET SZABADSÁGHARCAVA FEJLŐDÖTT, vagyis az ellenforradalmi valósággal, az osztrák császári hadsereggel, hasonló, sőt értékesebb tényleges erőt állított szembe.

A magyar szabadságharccal szemben a tényleges császári hatalom nem bizonyult elegendőnek, ezért az alkalmas pillanatot várva kénytelen volt külföldi segítségért folyamodni, hogy azt leverhesse.

Az 1848-49-es magyar szabadságharc az egész magyar nemzet eszmevilágában gyökerező társadalmi megmozdulás volt, melynek folyamán a magyar nép tízezrei vonultak be a nemzeti ügy védelmére.

Kossuth törhetetlen akarata és Görgey Artúr katonai lángelméje vezették a magyar nemzet szabadságharcát.

A horvát, szerb és oláh tömegekből a császári udvar irányítása és császári tisztek vezetése mellett kellőképpen felszerelt csapatok alakultak a magyarok elleni küzdelemre.

Az erdélyi szászok a hagyományos hálátlanságukkal és hűtlenségükkel a magyarok ellen foglaltak állást.

Egyedül a felvidéki tótság volt az, melynek tömegeit nem lehetett a magyarság elleni küzdelemben bevonni, sőt a tótok sok derék harcossal gyarapították Görgey seregét a téli hadjárat idején.

Császári parancsnokok álltak az oláh és szerb lázadások élére, s a nemzetiségi martalócok raboltak, gyűjtogattak és vérfürdőket rendeztek.

A magyar küzdelem a rendkívülien nehéz helyzet dacára is a magyar honvédségnek csodálatos diadalsorozatát mutatta. 1848 telén a fiatal magyar honvédség létszáma 53.000 főre emelkedett.

1849 április 2-án a magyar honvédsereg Hatvannál, 4-én Tápióbicskénél, 6-án a Rákos patak mellett, 10-én Vácánál, 19-én Nagysarlónál aratott győzelmet a császári csapatok felett és 23-án bevonult Pestre.

A nagy győzelmek közepette a Debrecenben ülésző magyar nemzetgyűlés végzetes politikai hibát követett el.

Szepesi András, "Mohácstól Budaörsig" című, 1954-ben Innsbruckban kiadott történelmi tanulmánya 71—72. oldalán írja: "Április 14-én kimondotta a Habsburg ház detronizációját. .. A trónfosztás után — hogy csak egy példát említsek —

Birmarck azonnal felajánlotta Poroszország katonai segítségét Ferenc Józsefnek. Addig ölbetett kezekkel szemlélte, hogy az egyetlen versenytárs, aki a német BUNDOT uralta, hogyan gyengíti magát. Mivel azonban fizetségképpen a Bundból való kiválását kérte Ausztriától, Ferenc József inkább az ingyen felajánlott orosz segítséget fogadta el.* A trónfosztás által a szabadságharc az azt addig rokonszenvvel kísérő európai kormányok szemében lázudássá lett, s hogy a szabadsággal továbbra is rokonszenvező egyetlen ország, az Amerikai Egyesült Államok szimpátiája milyen kevés értékű volt és milyen rövid ideig tartott, azt senki sem tudja jobban, mint a mi nemzedékünk.

Volt a trónfosztó törvénynek még egy másik nagy szépséghibája is: egy törpe kisebbség szavazta csak meg, amely terrorisztikus eszközökkel akadályozta meg a többséget abban, hogy a végzetes javaslatot leszavazza. És ha ez a kisebbség legalább az ország, vagy a parlament javát jelentette volna! De a FLAMINGÓK, ahogy őket a kalapjuk mellé tűzött vörös tollak miatt hívták, a csonka parlament szemetét jelentették. Vezérük, Madarász László belügyminiszter, ellopta az államkincstárból az

* A SZENT SZÖVETSEG. — Az európai földrész uralkodói védekezni akartak népek szociális követelései ellen és ezért Oroszország, Poroszország és Ausztria-Magyarország (a Habsburg ház) uralkodói 1816 szeptember 14-én Párizsban aláírták a "Szent Szövetség" okmányát, amelyben kijelentik, hogy a gondviselés bízta meg őket ugyanazon népcsalád három aganak kormányzásával; ez a népcsalád egy keresztény államot alkot, melynek Isten az uralkodója, s az Isten megbízottja a két császár és a porosz király, akik egymást testvérnek tekintik, az igazság, kegyesség és a béke szellemében kormányozzák népeiket, s ha valamelyiküknek a népe netalán lazogana, egymás segítségére sietnek.

Ez az uralkodók szövetsége volt népek ellen. A Szent Szövetség szellemében Magyarországon és Ausztriában az atyáskodó jámbor Habsburg család czzel a szövetséggel nagyobb abszolutizmussal rendezkedett be, mint II. József idejében. A habsburgi hatalom alapja 300.000 szurony volt.

Poroszországban a Szent Szövetséget 200.000 szurony biztosította, hátvédjüket pedig az "ADELSKETTE" nevű nemesi szövetség alkotta, amely az "ŐSI KIVALTSÁGOKAT" akarta menteni.

Oroszországban Sándor cár az Isten képviselője, aki Czartoriszkij Adám és társai "PÁNSZLAV ABRÁNDJÁNAK" hatása alá került.

Czartoriszkij egyike volt azoknak, akik a SZLÁV KULDETÉS TUDATÁT csepegtették be a cár fogékony lelkébe, megrajzolva előtte "EGY HATALMAS ÉS NAGY SZLÁV VILÁGBIRODALOM KÖRVONALAIT", melyet a "börtönök és akasztófaik korának" moszkvai vörös carjai meg is valósítottak.

A Szent Szövetséget 1818-ban az aacheni kongresszuson megerősítették és kihangsúlyozták, hogy a kormányzás és törvényhozás kizárólag azoknak a feladata, akik Istennek felelősek a hatalomért, s megállapodtak abban is, hogy ha valamelyik nép fejedelmére olyasmit akar rákényszeríteni, amit ALKOTMÁNYNAK neveznek, az illető fejedelem segítségül hívhatja a többi fejedelmet. Ezeket a megállapodásokat 1819-ben Karlsbadban, 1820-ban Bécsben, majd Troppauban, 1821-ben Laibachban, 1822-ben pedig Veronában újból megerősítették.

elkobzott Zichy-ékszereket és megszökött, ezért lett GYÉMANTOS MINISZTER a csúfneve. Ők maguk hordószónokok, minden tudás és műveltség nélkül, ők a HÁBORÚS PART, az utolsó csepp vérig harcolni akarók pártja, természetesen nem a saját vérüket érve alatta. Abban ugyanis valamennyien egyek voltak, hogy a frontra kimenni egyik sem akart, legfeljebb mint magasabb parancsnok, vagy mint kormánybiztos, ellenőrizni a TÁBORNOK POLGÁRTÁRSÁKAT, mert mind jakobinust játszott és fejekkel szeretett volna labdázni.”

Ettől eltekintve a magyar ügy még ekkor sem volt teljesen elveszve. Görgey eredeti tervei szerint a magyar honvédsereg győzedelmes előnyomulását az ország határain túlra is, Bécs felé akarta folytatni. Kossuth sajnos nem értett egyet Görgeyvel, sőt bizonyos mértékig vetélytársat látott benne.

Görgey a hadsereg főparancsnoki hatalmának kialakítását óhajtotta, de Kossuth még a hadvezetést is maga szerette volna irányítani és ezért Görgeyt mellőzte, s Dembinsky Henrik lengyel tábornokra bízta a honvédség parancsnokságát, de a lengyel vezér idegen környezetben, idegen egyéniségével nem tudott eredményeket elérni.

Kossuth megállította és visszarendelte Görgey diadalmas seregét és Budavára ostomára rendelte. (Egyetemes Történet négy kötetben. — A legújabb kor története. — Irta Iványi-Grünwald Béla.)

A hadihelyzet azonban időközben gyökeresen megváltozott. Ferenc József az ESZTERGOMI ÉRSEKET MOSZKVÁBA küldte, hogy személyesen kérjen segítséget az orosz cártól a magyar szabadságharc leverésére. Kérésére I. Miklós orosz cár felajánlotta ingyen segítségét szorongatott szövetségesének. Paszkievics Iván herceg vezetése alatt álló orosz erők, amelyek Magyarország ellen megindultak, 194.000 embert jelentettek, báró Haynau Gyula osztrák császári serege 83.000 embert, Jellačić csapatai 44.000 emberrel állottak a délvidéken, 152.000 magyar honvéd és 450 ágyú ellenében tehát 370.000 ellenséges katona és 1200 ágyú állt szemben.

1849 július 31-én a Bem lengyel tábornok vezetése alatt álló erdélyi magyar sereg vereséget szenvedett. Augusztus 6-án az orosz túlerő teljesen leverte Erdélyben a magyar ellenállást.

Ugyanebben az időben Szegeden 64.000 magyar honvéd gyülekezett Dembinsky vezetése alatt. Kossuth parancsot adott

Görgeynek, aki Komárom környékén tartózkodott csapataival, hogy vonuljon Szegedre és egyesüljön ott Dembinsky csapataival. Görgey Komáromban akarta egyesíteni a magyar honvéderőket, mert a komáromi erődítéseket tartotta legalkalmasabbnak arra, hogy ott, minden bekövetkezhető nehézség ellenére is a harcot tovább lehetett volna folytatni mindaddig, míg egy esetleges külföldi közbenjárásra a magyarság javára előnyös fegyverszünet, vagy kiegyezés létrejöhetett volna. De Klapka tábornok is Kossuth terve mellé állt, s Görgey kénytelen volt beleegyezni a szegedi tervbe.

Dembinsky azonban a hónapokon át kiépített szegedi erődítéseket nem használta fel, hanem augusztus 1-én a Tisza balpartjára kelt át, majd Haynau támadására ezt az állást is feladta és utasítása ellenére, hogy Arad felé vonuljon, ahol Görgey seregével kellett volna egyesülnie, Temesvár felé vezette seregét. Időközben Bem vette át a magyar seregek felett a parancsnokságot, de szokása szerint meggondolatlanul támadta meg Haynau seregét, aki augusztus 9-én megsemmisítő győzelmet aratott felette.

Görgey egyedül maradt és 28.000 főnyi serege a fárasztó visszavonulások következtében nem volt már teljesen harcképes.

Szepesi András, "Mohácstól Budaörsig" című történelmi tanulmánya 74. oldalán írja: "Kossuth végső kétségbeesésében a Romanov családnak ajánlotta fel a Szentkoronát, de a naívan megvesztegetésszagú ajánlatra felelet sem érkezett. Az aradi várban történt utolsó találkozásuk alkalmával Görgey rábeszélte az öngyilkosság gondolatával foglalkozó Kossuthot, hogy az utolsó nyitott résen keresztül meneküljön Törökországba. Saját elhárítását az éppen folyó temesvári csata kimenetelétől tette függővé: ha Dembinsky győz, megtámadja Haynaut, ha nem, leteszi a fegyvert az oroszok előtt. A temesvári csata már a megbeszéléskor elveszett, amikor ennek éjjel híre jött, Kossuth kinevezte Görgeyt az ország diktátorává, felszólította, hogy **ROPPANT HATALMÁT A HAZA ÜDVÉRE HASZNÁLJA** (a hatalom addig terjedt, ameddig az aradi vár ágyúi hordtak), lemondott, leborotválta szakállát és elmenekült, a háromnapos diktátor hadserege pedig augusztus 13-án, Világosnál letette a fegyvert."

Görgey azzal a ténnyel, hogy Rüdiger orosz tábornok előtt tette le a fegyvert bebizonyította a világ közvéleményének, hogy

Magyarországot csak a cár és nem a császári sereg győzte le és seregét orosz hadifogságba juttatva, a cár védelme alá akarta helyezni. Paskievics herceg a magyar honvédtábornokokat azzal a feltétellel adta ki Haynaunak, hogy őket hadifogolyként fogja kezelni, de amikor megtudta, hogy Haynau a tábornokokat vasra-verte és az aradi vár kazamattáiba záratta, azonnal jelentette a történeteket a cárnak.

A cár levelét a trónörökös-nagyherceg személyesen vitte Bécsbe, amelyben a cár azt a tanácsot adta "VÉDENCÉNEK", hogy "BORÍTSA A FELEDÉS ÉS MEGBOCSÁTÁS FÁTYOLÁT A TÖRTÉNETEKRE". A császárból és a bécsi kormányból azonban kiveszett az irgalomérzet. Grün gróf, Schwarzenberg herceg és a kamarilla bosszútól lihegő befolyása alatt I. Ferenc József maga felelte 1849 augusztus 26-án Paskievics orosz hercegnek, az orosz haderő főparancsnokának, hogy nincsen kegyelem.

A cár erre a feleletre feltűnően hűvöshangú levélben közölte I. Ferenc Józseffel, hogy ez esetben kénytelen Görgeyt saját hadifoglyának tekinteni és Oroszországba kivitetni, amivel azonnal elérte annak megkegyelmezését, mert egy ekkora győzelmi trófeát még egy kegyelem árán is ki kellett váltani a cártól. Görgey a kiegyezésig a Klagenfurt melletti Viktringben volt internálva.

1849 október 6-án, hajnali negyed hatkor az aradi vár udvarán végigdübörögtek a WOCHER gyalogezred 1. zászlóaljának bakancsai. A Tichy őrnagy parancsnoksága alatt felvonuló hadilétszámú egység mintegy ezer embere felsorakozott a főőrség épülete előtt. Innen először Kiss Ernő altábornagyot, Dessewffy Arisztid, Schweidel József tábornokokat és Lázár Vilmos ezredest vezették elő vasraverten.

Négyüket kegyelemből ítélték a katonához méltóbb golyó általi halálra. A vár külső árkában történt a kivégzés, mindannyiukat agyonlőtték. Huszonöt perccel később a zászlóalj ismét felvonult a "BITÓRA ÍTELTEKÉRT".

A katonák közrefogták a megláncolt Aulich Lajost, Knézich Károlyt, Lahner Györgyöt, gróf Leininger-Westerburg Károlyt, Nagy-Sándor Józsefet, lovag Poeltenberg Ernőt, Török Ignácot, gróf Vécsey Károlyt és gyalogmenetben indultak a Szárazhidi-árpályra, ahol Bíró Imre zsigmondházi földbirtokos kaszálóján már álltak az akasztófák. A lábtöréssel megrokkant Damjanich

János parasztszekéren haladt mögöttük. Útitársa a Mayer nevezetű brünni hóhér volt. Hat óra tájban kezdődött meg a gyászos jelenet második része. A tábornokok sorban, az utolsónak maradt Vécseyig végignézték társaik halálát.

Hiteles tanúként ott voltak az elítélteket kísérő papok: Sujánszky Eustách és Pleva minorita szerzetesek, Winkler, Marchot, Bardócz katolikus, Baló református és Szombathy Balázs görögkeleti lelkészek.

Az ARADI 13 meggyilkolásának a világtörténelemben is páratlan gyalázatos történelme napjaink közgondolkodásában sajnálatos módon elhomályosodott. Csak az "ARADI GYÁSZ-NAP" neve él, de a hiteles történelmi tényről egyre kevesebben és egyre kevesebbet tudnak.

1849 október 6 és az ezt követő megtorlás (49 akasztás, 65 főbelövés, 1800 haditörvényszéki ítélet) csak I. FERENC JÓZSEF FIATALKORI BOTLÁSA VOLT???

EZEK AZ ELÍTÉLTEK NEM MINDANNYIAN VOLTAK MAGYARORSZAGNAK A SZÜLÖTTJEI, MAGYAROK SEM VOLTAK VALAMENNYIEN. — DE MAGYARORSZAGOT VALLOTTÁK HAZAJUKNAK ÉS VERTANŰI LETTEK!

*

*

*

Sehol sem állt annyi akasztófa, sehol sem korbácsoltak meg asszonyokat, sehol sem kaptak fiatal lányok életfogytiglani börtönt, mert ápoli merték sebesült honfitársaikat, mint a HABS-BURGAK BIRODALMÁBAN, akiknek neve akkor lett gyűlöltté egész Európában, s akiknek újbóli trónrajuttatásáért a legitimisták ma oly jobb ügyre méltó buzgalommal küzdenek.

Haynau táborszernagy a hesseni választófejedelem és egy zsidó nő törvénytelen fia. Egy becstelen, aljas jellemű egyén, aki százados korában kémkedés gyanújába esett, de a vádat nagy összekötetései miatt felfüggesztették, de soha nem szüntették meg, volt az az egyén, aki kivégeztette az "ARADI 13 MAGYAR HONVÉDTISZTET", akik Görgeyn kívül aláírták a "VILAGOSI FEGYVERLETÉTEL" okmányát, amivel soha el nem múló sebet ejtettek I. Ferenc József hiúságán.

A magyar nemzet orosz segítséggel való letiprása után I. Ferenc József megszüntette a magyar állam önállóságát, ERDÉLYBŐL és az ŐSI MAGYAR DÉLVIDÉKBŐL katonai ha-

tárórvideket szervezett és DÉLMAGYARORSZÁGON "SZERB VAJDASÁGOT" állíttatott fel.

A Habsburg önkényuralom azonban nem volt tartós, mert a magyarság ellenálló ereje újjászületett. Kényszerítő erők hatása alatt a poroszok elleni "KÖNIGRÁTZI CSATAVESZTÉS" után I. Ferenc József az általa szerkesztett kiegyezési tervét DEÁK FERENC ÉS PÁRTJÁVAL elfogadtatta, ennek alapján 1867 február 17-én megbízta gróf Andrássy Gyulát a második felelős magyar minisztérium felállításával, 1867 június 8-án pedig megkoronáztatta magát Magyarország alkotmányos királyának.

*

*   *

A FELSZABADÍTÓ HÁBORÚ

Most vissza kell térnünk 1683-ba, amikor a vasvári béke után újrakezdődött a törökök elleni harc. — A császári csapatok fővezérletét I. Lipót császár sógorára, Lotharingiai Károly hercegre bízta, aki Bécs környékén szeptember 12-én vívott véres ütközetben a törökökön fényes győzelmet aratott. Ezzel a győzelemmel kezdődött a felszabadító háború.

1686 tavaszán 90.000 főnyi sereg gyűlt össze I. Lipót zászlói alatt, benne 20.000 magyar és 25.000 birodalmi német Miksa bajor és Lajos bádeni fejedelem vezetése alatt. Számos angol, francia, spanyol, olasz és német lovag csatlakozott ehhez a sereghez. — 1686 június 18-án Lotharingiai Károly 42.000 emberével Óbudára érkezett, míg a Duna balpartján haladó Miksa választófejedelem 22.000 harcosa egy nappal később érkezett Pest alá, melyet Savoyai Jenő herceg lovaskülönítménye nyomban hatalmába ejtett. — A két fővezér csapatai közé volt beosztva 20.000 magyar harcos, többek között Esterházy János gróf 2000 magyar hajdúja, Batthány Ádám 2500 és Csáky ezredes 1500 magyar huszárja. De ott volt a felszabadítók között Petneházy volt kuruc vezér több ezer hajdúja is, akik még egy évvel ezelőtt Thököly Imre magyar főember oldalán harcoltak a Habsburgok ellen.

1686 június 24-én volt az első roham Buda vára ellen, melyet a 70 éves Abdurrahman pasa 10.600 főnyi várórséggel és 200 ágyúval védelmeszt.

Több heti ostrom után július 22-én a brandenburgi csapatokhoz beosztott "győri magyar hajdúk zászlótartója" Buda egyik bástyájára elsőnek tűzte ki a hétsávós magyar királyi lobogót. Szeptember 2-án este 6 órakor hat ágyúszó adott jelet az utolsó rohamra. Az ostromlóknak minden lépésnyi teret vérrel kellett megvenniök.

Petneházy, a volt kuruc vezér az első a falormon, hajdúival legelső a vár főutcáján, s az oroszianilag küzdő hajdúk példája erőt öntött a németekbe.

A magyar huszárezredék és hajdúk tábornokai, ezredesei és főtisztjei lóról szállt huszáraik és gyalok hajdújaik élén, az első között törtek az ostromlott várba.

1686 szeptember 2-án Budavára, Magyarország ősi szék-városa, felszabadult a 146 évig tartó török hódoltság alól.

A magyar nemzetet általában eltöltötte a remény, hogy ha felszabadul a török járom alól, jobbra fordul a helyzete. A magyar reménykedés miatt 1687-ben kardcsapás nélkül szállták meg a császári hadak Erdélyt, a magyar függetlenség és nemzeti ellenállás utolsó bástyáját, — de ezzel megkezdődtek a Habsburg rémuralomnak magyart pusztító ravasz gyilkosságai.

A török hódoltság alatt hatalmas területek néptelenedtek el, de a Habsburg politika nem engedte birtokaiba visszatérni a régi magyar birtokosokat, hanem ezek helyére idegeneket telepített.

Savoyai Jenő herceg 1718-ban rendeletet adott ki, hogy Temesvárt a várba csak katolikus nemeteket lehet befogadni, s a magyar visszatelepülőknek jóideig a Bánság területére más helyeken sem lehetett lépni; a magyar parasztokat fegyverrel verték vissza a Maroson. — A magyarság távoltartása céltudatos politikai megfontolásból fakadt, melyet Bartenstein államtanácsos 1755-ben is még így fogalmazott meg: “a magyar gyarmatosok számára sehol sincsenek települőhelyek Délmagyarországon, mert különben a következő években odatelepítendő német telepések házak és földek nélkül maradnának, s a magas kincstárnak ezek terhére lennének.”

Pedig jó tudni, hogy a középkorban, a török megszállás előtt, éppen DÉLMAGYARORSZÁG volt a legsűrűbben lakott terület, ahol a lakosság “színmagyar” volt. Bács, Bodrog, Torontal, Temes és Krassó csak tisztán magyaroktól lakott vármegyék területén 59 vár, 67 mezőváros és 1937 falu állott. A magyar-török küzdelem irtózatos vihara később a magyar életnek majdnem minden nyomát eltörölte innen. — Ezeket az ősi magyar vérrrel öntözött területeket akarta Gaj az agyában megszületett “Illyr Birodalomhoz” csatolni és Gaj nyomán a mai horvát emigráció szintén jogot akar formálni erre a földre, amely a magyarsággal szemben a legdurvább halátlanságot jelenti.

*

*

*

Visszatérve 1687-be, Caraffa császári tábornok rémtettei következtében a Pozsonyba összehívott országgyűlésen a megfélemlített magyar rendek I. Lipót kívánságára lemondottak a “magyar nemzet szabad királyválasztói jogáról és az Aranybulla-i ellenállási jogról”. — Elismerték a Habsburg család férfiágának elsőszülöttségjogát, ami nem volt a magyar nemzet akarata.

I. Lipót császár egy hamisított, állítólagos II. Szilveszter pápa féle bulla alapján magát apostoli magyar királlyá koronáztatta meg, s így lett tehát a magyart irtó Habsburg ház tagjaiból “Isten akaratából” Magyarország örökös királya.

*

* * *

1688-ban a felszabadító hadsereg átkelt a Dunán és hozzáfogott Nándorfehérvár (az elrabolt ősi magyar város ma BELGRÁD) ősi magyar város és fellegvár, a volt MACSÓ bánság legfontosabb erődjének az ostromához.

Nándorfehérvár, ősrégi magyar város és fellegvár a VII. századtól a IX. századig az Avar, vagy Várkún Birodalomhoz tartozott, akik a magyarok közvetlen elődei és vérrokonai voltak. Az Avar, vagy Várkún Birodalom frank-germánok által történt kirablása és tönkretétele után az ősi város a magyarfajú, őszittyia hún eredetű bolgárok birtokába került, de tőlük meg a bizánci császárok kezébe került, tehát a történelem folyamán sohasem volt “szláv-szerb terület”. — 1070 körül Niketász bizánci várparancsnok szabad átjárást engedélyezett a rabló besenyőknek, midőn ezek a Dunán át Magyarországra csaptak. Salamon árpádházi magyar király, Géza és László árpádházi magyar hercegek kíséretében Nándorfehérvárat ostrom alá vette. A harcok alatt egy fogoly magyar leány az alsó várost felgyújtotta, s a magyar seregek az akkor támadt zűr-zavar közepette a várost elfoglalták, mire Niketász szabad elvonulás feltétele alatt a fellegvárat is feladta.

A XII. században a végvár ismét egy rövid időre bizánci kezekbe került, de 1182-ben III. Béla árpádházi magyar király a várost és a végvárat visszavette.

IV. Béla árpádházi magyar király a végvár birtoklását véglegesítette azzal, hogy megszervezte a MACSÓ-i bánságot. 1426-ban Zsigmond király uralkodása alatt a török elől menekülő szerb szolganép beszivárgott Macsó területére, sőt ma-

gába az ősi magyar Nándorfehérvárba is és ott magyar védelem alatt élt.

1440-ig Nándorfehérvár zavartalanul magyar birtok volt, midőn Murad török szultán roppant sereggel a vár ellen tört. A török sereget a vár hős védőserege visszaverte.

1441-ben Jagelló I. Ulászló magyar király (1440—1444) a magyar kishemesi rendből származó Hunyadi Jánost vitéz tetteiért, amelyekkel magát a cseh husziták és a határszéleken kalandozó törökök ellen tüntette ki, — TEMESI főispánná és Nándorfehérvár főkapitányává, s Ujlaki Miklóssal együtt erdélyi vajdává nevezte ki.

A rabló török csapatokat Hunyadi mindjárt kineveztetése után oly érzékeny csapással verte vissza, hogy 1442-ben a török, bár nagy haddal jött, Nándorfehérvárt messze elkerülve Erdélynek rontott.

III. Calix római pápa idejében, 1456-ban nagy veszély fenyegette az ősi magyar várost. Mohamed szultán 150.000 főnyi hadával és 300 ágyúval Nándorfehérvár alá érkezett. Most Hunyadi Jánosban volt az országnak minden reménye. Hunyadi egyik segítőtársa, Kapisztrán János szerzetes, a vár védelmére keresztesháborút hirdetett és sikerült Magyarországon összegyűjtenie 60.000 nagyrészen kaszával és csákánnyal felfegyverzett magyart. Ezalatt az idő alatt Hunyadi fia László és sógora Szilágyi Mihály a Duna, Tisza és Száva folyóknál egy rögtönzött hajóhadat állítottak fel, amely 1456 július 14-én maga Hunyadi János és barátai zászlóaljaival, valamint Kapisztrán kereszteseitől mindenütt segítve megtámadta a török hajóhadat és azt véres ütközetben szétverte. Az ütközetből megmenekült török hajókat a szultán felgyújtatta, nehogy azok Hunyadi birtokába kerüljenek.

Július 21-én Mohamed parancsot adott szárazföldi csapatainak a vár elfoglalására. A túlsúlyban lévő török erők kétszer nyomultak be a városba, de mind a kétszer kiűzettek. A szultán parancsára újabb, pihent csapatok indultak harcba, melyek szintén behatoltak a városba. Hosszú, elkeseredett, véres harcok után a várost védők részint a fellegvárba, részint a város külső bástyáira szorultak. — Hunyadi és Kapisztrán a fellegvár bástyáin küzdöttek, mikor a leghevesebb harc alatt néhány török vitéz a vár árkaiban áthatolt és a falakra felkapaszkodott. A törökök egyike éppen zászlót próbált feltűzni a fal ormára, mikor azt

egy magyar vitéz, Dugovics Titusz észrevette. A két bajnok, a magyar és a török, kemény tusára kelt, — erejük egyenlő lévén győzni egyikük sem tudott. Ekkor a magyar hős magát halálra szánva ellenfelét átölelte és magával rántotta a mélybe.

Hunyadi a hőstettet látván a bástyáról leszállva a vár udvarán hirtelen maga köré gyűjtött harcosai élén a várból kirontva, a közelbe vontatott török ágyúállásokat megtámadta. Mohamed, aki a közelben tartózkodott, látván a nagy veszélyt maga is harcosai élére állt, hol meg is sebesült. — Hunyadi elszánt támadása a törököt megfutamította és a velük futó szultán csak Szófiánál tudta csapatait megállítani. A törökök szerint a harcokban 24.000 embert veszítettek, de Hunyadi megállapítása szerint a török vesztesége elérte az 50.000-et.

A törökök feletti, világhírnévre szert tett magyar győzelem emlékére III. Calix római pápa elrendelte, "hogy minden délben 12 órakor szólaljanak meg a templomok harangjai és örökké hirdessék Hunyadi és társainak a dicsőségét".

*

*   *

1521-ben bekövetkezett Nándorfehérvár végzete, mikor Szulejmán török szultán 200.000-es serege elindult ellene. A szultán egy hadosztályát Nándorfehérvár alá, s egy másikat Sabác magyar végvár ostromára előre küldte. Sabác megvétele után a Szultán egész seregével Nándorfehérvár ostromára indult, melyet 6.000 magyar védelmezett.

A kis magyar védőrség húsz török rohamot vert vissza és 6.000-ról 400 főre fogyott le. Oláh Balázs, Both János és Morgay János alkapitányok vezetése alatt a maradék várőrség mindhalálig kész volt az ország kulcsának védelmére. De egy áruló, s a városban menedéket kapott, betelepült szerbek a magyar őrség ellenzése dacára a törökökkel tárgyaltak és a várost szabad elvonulás feltétele alatt augusztus 29-én a törököknek átadták. Szulejmán a megmaradt magyar várőrséget a szabad elvonulás ígérete dacára leölette.

*

*   *

Most, ezekben a küzdelmes időkben a horvátok, akik a Kulpa folyótól délre az Adria tenger melletti területükön laktak, számottevő tömegben kerültek a Kulpától északra elterülő ősi magyar földre. Ugyanez a vész kényszerítette otthonaik elhagyá-

sára és északon magyar földön új otthon keresésére, amely az Alföldön és a Dunántúl keleti felében az őshonos magyarságot is sorvasztotta: a török pusztítás.

A Dráva és a Száva folyók között, valamint a Kulpa folyócska alatt nagy népköltözködés folyt le akkor. A megmozdult, menekülő horvátság zöme a Kulpa mögé, az eredeti ősmagyar földből kialakított frank-germán határőrgrofság területére menekült, melyet Szlavóniának neveztek, a terület neve "Horvátország" neve alá foglalódott, aminek semmi jelentőséget nem tulajdonított a birodalmat alkotó magyarság, hiszen Horvátország társország volt és az egész terület a magyar birodalmi vármegyarendszerhez tartozott. Hogy ott a lakosság horvátul beszélt, az a horvátság belügye volt, de nem változtatott azon a tényen, hogy a terület a magyar korona elidegeníthetetlen tulajdona. Most a régi, vagyis eredeti Szlavónia neve a keleti szomszédságban fekvő Dráva-Száva közti ősmagyar vármegyékre tolódott át, amely ("SZERÉMSÉG") Botond vezér népének szállás-területe volt.

A magyar földre menekült horvátok egyrésze, már 1520—1530-as évek alatt átlépte a Dráva vonalát is és megtelepedett a Dunántúl nyugati részein, ahol a lakosság 1529 és 1532 évi török hadjáratokban nagymértékben elnéptelenedett. Pusztán maradt magyar falvakból 1532 után, Zala, Vas, Sopron, Moson és Győr vármegyékben 180—200 horvát menekültekből alakult község létesült, sőt kisebb rajok, földesúri telepítés révén még Sárospatakra s a felső országrész más pontjaira is eljutottak. (Mohl Adolf, "Horvátok bevándorlása 1533-ban", Budapest, 1915.)

*

*

*

Nándorfchervár 1521 augusztus 29-től 1688-ig török hódoltság alatt volt, amikor az utolsó végvári török pasa, Ibrahim, hősi ellenállás után az ősi magyar végvárat és várost a császári csapatoknak feladta és 200.000 arany lefizetése ellenében a török a város lakosságának szabad elvonulást vásárolt.

A pénz átadása és számlálása közben Thökölyi volt kuruc vezér, erdélyi fejedelem, kis létszámú, vakmerő, töröknek öltözött csapatával a pénzt számláló császári biztosokat meglepte és az aranyakat elragadta. A nagy bonyadalomban a török lakosság a készen álló hajókra szállt és Bulgáriába költözött át.

A török elvonulása után a kiürített várost és fellegvárat császári csapatok szállták meg. 1690-ben Köprili Musztafa török hadvezér 60.000 emberével a várost ostrom alá vette, melyet Croy herceg 5.000 emberrel védelmezett. Augusztus 8-án a végvár lőporraktárában robbanás történt, a fellegvár rombadőlt, az őrség nagyrésze meghalt. Croy herceg kénytelen volt a füstölő romokat feladni.

Az 1699-i karlócai béke értelmében a császár a várat visszaengedte a törököknek, de Szavojai Jenő herceg, Pállfy János, Mercy és Nádasdy magyar huszár és hajdú tábornokok segítségével az ősi végvárat ismét ostrom alá vette.

Chalil török hadvezér július 30-án Nándorfehérvár felmentésére csapataival útbaindult. Elindulásakor Vékony János volt kuruc vezért, aki szolgálatában állt, titokban a császári csapatoktól szorongatott várba küldte, hogy a vár parancsnokának levelet adjon át.

Vékony a levéllel átszökött a magyar csapatokhoz és Pállfy tábornoknak tudomására hozta a török felmentő sereg támadásának az időpontját. Pállfy a hírt azonnal közölte Szavojai Jenő herceggel, aki augusztus 15-én hajnalban a sűrű köd dacára parancsot adott az álomba merült török had megrohanására. A győzelem teljes volt. A várat a török feladta és augusztus 22-én onnan elvonult. 1717-től 1738-ig az ősi magyar végvár a császári csapatok kezén volt, de 1738 szeptember 1-én Szukov császári várparancsnok gyávasága miatt a törökök a várat visszavették. 1789-ben a vár ismét gazdát cserélt, de II. József 1792-ben, a "szisztovai béke" alapján az ősi magyar végvárat a törököknek visszaadta.

1867-ben az európai nagyhatalmak közbelépése után a török hódoltság alatt élő szerb nép fellázadt a török uralom ellen és Nándorfehérvárt is hatalmukba kerítették. 1882-ben, március 6-án, Milán szerb fejedelem, aki felvette a királyi címet, az ősi magyar végvárat és várost "BELGRÁD" név alatt, szerb királyi székhelynek tette meg.

A Habsburgok gyáva magatartása miatt Macsó, Ozora, Só, stb. bánóságok szerb kezekbe kerültek. Ez a történelmi igazság. Tanuljuk meg tehát, hogy a magyarság a 450 éves Habsburg bomlasztás ellenére is, ha megfogyva is, államalkotó és megtartó nép maradt, de tanuljuk meg azt is, hogy:

“A mi egészen kiváltságos és dicső hivatásunk nem a keresztény Nyugat védőpajzsaként vállalt öngyilkosságban és az ősök vérén szerzett földünk nagylelkű szétosztogatásából áll”.

Ma még állnak a mesterséges válaszfalak a horvátság és a magyarság között, amelyet még most is szélesít a történelmi hazugságra alapozott pánszláv-illyr gondolat, de reméljük, hogy nem sokáig.

Összeszorult szívvel nézünk körül, mert századunkban, az “akasztófák és börtönök korszakában” egy egész világ omlott össze. Ma már a józanul gondolkodó horvátság is érzi, hogy “KIHEZ FÜZI A RENDELTETÉS”. Az összetört történelmi határok között a két testvér nép a közös romláson keresztül össze fog találkozni.

A romláson át mind élesebb lett a tudatunk és végzetes élmények közepette elindulunk önmagunkhoz, mert a felismert valódi származástudatunkból újjászületett nemzettudatunk a közös történelmi múlt erőinek érvényesítésével biztosítani fogja számunkra a jövőt.

De tanuljuk meg azt is, hogy a népek talán még sohasem voltak olyan könyörtelenül önzők, s a hivalkodó keresztény európai formák mögött nem izzott soha annyi gyűlölet, mint ma... Tehát a tények tiszta tudatában keressük az új megértés lehetőségeit.

A történelem nem az enyészet őre. — Ami elmúlt, az nem hull a semmibe — hanem sorsa és alakítója annak, ami rákövetkezik.

*

*

*

*“De most mikor sarkaiból kifordul a föld,
bűn, véték, romlás, dögvész minden kis zúgot betölt.
túl a véres fekete, gomolygó fellegeken.
felétek nyujtom kézfogásra fáradt két kezem,
s Testvér, üzenem neked.”*

(Alföldi Géza: Turáni ének.)